

14.11.2021

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.

„Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. Tvoje milosrdenství buď, Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme!“ Ž 33,20-22

Píseň 604 *Buď sláva Bohu, chvála Otci*

Modlitba: Bože, ty víš, jak toužíme po životě! Po pravém životě. Životě nesevřeném úzkostí, ponížením, slabostí, nejistotou. Vyznáváme, že v té touze jsme někdy urputní, nadouváme se, dereme se jeden přes druhého, uchvacujeme, nač jen dosáhneme, přetlačujeme se navzájem, odstrkujeme slabší... Prosíme, zklidni nás. Osvobod' nás od nervozity a strachu. Daruj nám důvěru v cestu Kristovu. Cestu života v odvážném, svobodném odevzdání. Ve spolehnutí na tvého Ducha, který z tebe vychází, s Ježíšem se slévá v jedno a dodnes tu vane. I tady někde blízko nás. Amen.

Čtení: Iz 53 (Eliška Foukalová)

Píseň (Svítá) 278 *Přijď již, přijď Duchu Stvořiteli*

Text: Sk 8,26-40

Kázání:

Jel svou cestou a radoval se. Takhle by to mělo být po křtu. V jedné povídce od Saroyana se babička ptá čerstvě pokřtěného vnuka: A je ti líp? Už si nepamatuji, jak odpověděl, ale ta otázka se mi líbí. Po křtu by člověku mělo být líp. Kdoví, co ten eunuch zažil v jeruzalémském chrámu? Chtěl se tam pomodlit k Hospodinu. Věděl, že podle Mojžíšova zákona do chrámu nesmí? Pohan a kastrát. Co se tam odehrálo? S čím odjížděl z Jeruzaléma? Možná můžeme mít různé představy o tom, co znamená, že nám je nebo že nám bude líp. Mně se líbí, že po křtu jel svou cestou a radoval se. To je dobré „líp“.

Je to tak zvláštní setkání na té opuštěné cestě. Tak nepravděpodobné, že v tom musel mít prsty Boží Duch. Že se na té opuštěné cestě zrovna ocitl diakon Filip, že tamtudy jel zrovna etiopský ministr financí, že si četl zrovna proroka Izajáše, že ho Filip slyšel, že mu nabídl pomoc, že byl přijat, že si rozuměli, že tam byla voda. Zároveň mi připadá, že v tom příběhu je spousta spontaneity a svobody, žádné „to tak přece muselo být“.

Pokřtěný jel svou cestou a radoval se. Zvláštní setkání. A v proudu vyprávění téhle biblické knihy Skutků příběh jakoby mimoběžný, mimo hlavní proud. Hlavní proud vyprávění sleduje příběh církve s důrazem na společenství. Všichni jsou spolu. Všichni jsou zajedno. Spolu se modlí, spolu lámou chléb, společně dělají sbírky na chudé. Jednotu stvrzuje apoštolská autorita. Když Filip pokřtí nově uvěřivší v Samaří, přispěchají z Jeruzaléma Petr a Jan. Vzkládají na ně ruce a teprve tím je na ně seslán Duch svatý. Ale tady je Filip sám a nově pokřtěný eunuch jede svou cestou. Připomíná mi to jeden příběh ze Starého zákona (Numeri 11): sedmdesát vybraných starších se shromáždí, aby přijali od Hospodina něco z Mojžíšova ducha. A tu se týž duch zmocní i dvou mužů, kteří se shromáždění neúčastní. A je to v pořádku. Bibli (Pánu Bohu) hodně záleží na společenství, soudržnosti. A zároveň má pochopení pro taková mimoběžná setkání. Pro nezařaditelné výpady Božího Ducha.

Hlavní proud vyprávění v knize Skutků sleduje růst církevního společenství. Líčí působení apoštolů, jejich ohlas, nadšení těch, které si evangelium získalo. Občas můžete mít dojem, že jde o líčení značně přibarvené, skoro o propagandu. Ten dojem však koriguje pár příběhů, které v tom pozitivním běhu drhnou. Křesťané Ananiáš a Safira se jen tak tváří, že obětavě myslí na druhé, ale lžou a vypočítavě se

dělají lepšími. Šimon, zvaný Mág si chce koupit postavení v církvi, přivlastnit si apoštolskou autoritu. Dobře, že tu tyhle příběhy jsou. Připomínají nám, že my věřící a pokřtění jsme jen lidmi. A můžeme docela normálně lidsky selhat. Nejsme imunní vůči pokušením. A právě ve chvílích, kdy se zvláště daří, společenství církve se jeví jako lákavé, slibující úspěch, zvoucí do svých řad, právě tehdy můžeme zpovrchnět, zapomenout na podstatu víry, na smysl křtu.

Možná právě proto je tu tento zvláštní příběh s etiopským eunuchem. Na opuštěné cestě, jako na poušti je možno se soustředit na vlastní nitro, na vztah k Bohu. Po davových scénách hromadného vstupování do církve se tu otvírá otázka osobní víry a zbožnosti.

Je mnoho starozákonních textů, které lze vztáhnout na Ježíše a navázat tak hovor. Ale 53. kapitola Izajáše je přece jen mimořádná. Zásadní. Mluví se v ní o Hospodinově trpícím služebníkovi a v křesťanské tradici se vztahuje k velikonočním událostem. K ukřižování a vzkříšení Ježíše Krista. Zdá se, že Filipův výklad o Ježíšově příběhu pomáhá porozumět Izajášovi. Ale myslím, že je to spíše naopak, že totiž Izajášovo proroctví vykládá Ježíše, dává smysl jeho životu a smrti. Ten Izajášův text je už po jazykové stránce nejasný, ale nejen kvůli tomu je nesnadný. Je paradoxní, absurdní: Jak mohl ten služebník nést naše nemoci? Jak můžeme být jeho jizvami uzdraveni? Jak mohl vypadat, jako by ho Hospodin trestal, a zatím on zdárně vykonal Hospodinovu vůli? Právě tohle však dává smysl Ježíšově ukřižování a vzkříšení. Co vypadá jako prohra, slabost toho, který miloval a odpouštěl bez donucovací moci, to je v Božích očích pravou silou a nadějí. Bůh nevnučuje člověku svá měřítka, ale nenápadně tady otvírá cestu života navzdory tomu, co se tváří podle měřítek světa lákavě a úspěšně. A křest není vstupenka do úspěšné, skvělé a slibné společnosti, mezi duchovní VIP, nýbrž křest je uvedením na Kristovu cestu života. Tahle cesta je pak základem, z něhož vyrůstají vzájemné vztahy i vztahy navenek. Tahle cesta tvoří společenství. Také s pohanem a eunuchem. Je to společenství těch, kdo jedou svou cestou a radují se. Amen.

Píseň 645 Ačkoli podstatou rovný byl Bohu

Křest Oldřicha, Ludmily a Jiřího Mikešových

Píseň (Svítá) 109 Jak vzácnou přízeň

Večeře Páně

Přímluvná modlitba a Otče náš

Ohlášky, sbírka

Píseň 510 Ó Pane můj, pokoj ať tvůj

Poslání: „Hospodin má zalíbení v těch, kdo se ho bojí.“ (Ž 147,11)

Požehnání

Píseň 549 Chvaliž Hospodina